

Defileul era străbătut de o stranie rafală de vânt. Mai departe, putea vedea o cascadă înghețată, revărându-se de pe munte și printre stânci. Dedesubt, pârâul susura făcând bule pe sub gheață și își croia calea printre pietre și sălcii. Dar fetița nu era de văzut nicăieri.

Precaut, mersese pe urmele ei până în defileu. Iar apoi acestea dispăreau în coasta înzăpezită. Nu avea nici o noimă, și totuși exact asta vedea – șirul urmelor ei nu continua în susul dealului sau de-a lungul pârâului; mergea către un versant al muntelui. Apoi a observat ceea ce părea a fi o ușiță tăiată în coastă, sub o cupolă de zăpadă. Jack s-a așezat pe vine lângă un pietroi, simțind sudoarea rece pe ceafă. Putea să se apropie de ușiță și să o strige pe fată, dar n-a făcut-o. Ce se putea aștepta să găsească? O fiară de basm care ține captive fete într-o peșteră? O vrăjitoare croncânitoare? Sau absolut nimic, nici copilă, nici urme, nici ușă, doar nebunie dată în vileag de zăpada neatinsă? De asta se temea probabil cel mai tare, că avea să descopere că nu urmărise nimic altceva decât o iluzie.

Decât să înfrunte acea posibilitate, Jack a întors spatele ușiței și a pornit-o către casă. O vreme, a mers pe șirul de urme. Uneori erau două șiruri – unele mici lăsate de copilă și ale lui, mai mari. Alteori erau doar ale lui, iar Jack știa că probabil el le distrusese pe ale copilei cu ghetetele lui mari, atunci când o urmărea. Și totuși simțea o neliniște la vederea urmelor lui solitare cotind printre copaci. Se lăsa întunericul, iar el se temea că șirul șerpuitor avea să-l rețină în pădure până la ceasurile cele mai reci și mai întunecate ale nopții, așa că l-a părăsit și s-a îndreptat direct în jos, către albia râului. De acolo putea urma râul Wolverine până la gospodăria lor și, spera el, putea ajunge la colibă într-o oră.

Însă drumul s-a dovedit a fi mai dificil, fiindcă îl purta prin râpe abrupte, unde zăpada îi trecea cu mult de genunchi, și îl făcea să se afunde printr-o pădure deasă de molizi întunecați care amenința

să-l dezorienteze. Nu a recunoscut râul când a ajuns la el, nu înainte de-a merge o bucată pe gheață și de-a auzi huruitul de sub el. A luat-o un pic înapoi, până când a fost sigur că era pe teren stabil, iar apoi a mers în josul râului, către gospodăria lor, bazându-se pe conturul vag al albiei pentru a se ghida.

Bănuia că Mabel o să-l aștepte și o să-i ceară răspunsuri. Era firesc, și totuși îl deranja. Era obosit, îl dureau toate și sigur degerase, și nu avea nimic să-i ofere, în afară de un bărbat în vârstă și obosit care tremurase în ghetete la ușa unei copile.

În dimineața următoare, Jack s-a trezit în zgomotul făcut de Mabel prin colibă. Vasele zăngăneau, o mătură foșnea, bufnete și pocnete – acestea erau sunetele inconfundabile ale iritării ei. Jack s-a dat jos din pat.

Și-au văzut fiecare de treburile lui, dar enervarea lui Mabel părea să crească, iar pașii îi deveneau tot mai apăsați și oftaturile tot mai puternice. Până la urmă, avea să se potolească, dar distanța dintre ei avea să crească și să se adâncească. Jack știa asta, și totuși nu reușea să găsească puterea de-a o face să înceteze. A evadat mergând la hambar și la stiva de lemne, lăsând-o pe Mabel cu oftaturile ei.

În următoarele câteva zile, a lucrat în hambar sau în curte, deși știa că ar fi trebuit să ardă maldărele de cioturi de pe câmp. A privit copacii și a căutat urme prin zăpadă. Dacă se întoarce fetița, își zicea, n-o să alerg după ea. N-o s-o mai sperii.

Așa că, atunci când fetița a apărut chiar în preajma lui Jack, după aproape o săptămână, el nu s-a mai apucat să o urmărească, ci a continuat să-și

vadă de treabă de parcă nici n-ar fi fost acolo. A stivuit lemnele despicate în spatele hambarului, bucată cu bucată. Până la urmă, fetița s-a așezat pe un butuc de molid, privindu-l. La asfințit, Jack s-a dus în hambar ca să lase toporul și securea. Fetița l-a urmat, la doar câțiva pași în spatele lui, iar apoi s-a oprit la ușa hambarului. Când el a ieșit, stătea acolo, privindu-l cu ochii ei mari și albaștri. A trecut pe lângă ea fără să o bage în seamă. Peste umăr i-a strigat:

— E vremea cinei. Hai înăuntru.

Iar fetița l-a urmat. Jack i-a ținut deschisă ușa colibei. Ea a intrat cu băgare de seamă, de parcă i s-ar fi putut prăbuși podeaua de sub picioare, totuși a intrat. Pe când trecea pragul, pășind în căldura colibei, stratul subțire de chiciură de pe haină și căciulă i s-a topit. Jack a privit bucățelele de gheață de pe mocasinii ei dispărând fără urmă și chiciura din genele ei prefăcându-se în picături. Ochii copilei s-au umezit de parcă ar fi plâns.

Mabel trebăluia la teigheaua din bucătărie, cu spatele la ei. Jack a închis ușa.

— Cred că s-ar putea să mai avem nevoie de niște lemne pentru foc..., a zis ea, întorcându-se cu o oală de cartofi fierți în mâini.

A ridicat privirea și a văzut fetița lângă Jack. Gura i s-a rotunjit de parcă ar fi urmat să zică ceva, dar n-a mai apucat, căci a scăpat oala cu cartofi pe jos.

— Ah, ah.

Mabel a rămas privindu-și picioarele, udă flească și plină de bucățele de cartofi.

— Vai de mine.

Fetița s-a dat înapoi, speriată de zăngănitul oalei care a lovit podeaua, iar apoi, în coliba liniștită, a scos un mic chicotit și și-a acoperit gura cu mânușile roșii.

Mabel a înșfăcat repede cartofii și i-a pus înapoi în oală, după care a șters apa cu un prosop. În tot acest timp, nu scăpa copila din priviri.

— Poți să-mi dai mie haina, a zis Jack.

Fata și-a dat jos mănușile, iar el s-a întins ca să i le ia. Însă ea a scos ceva din buzunarul hainei. Era un animal mic, cu blană albă și nas negru, iar Jack se aștepta să-l vadă zbatându-se și ținându-l. Dar apoi a observat că era doar o blană neîn-sufletită, mai scurtă de treizeci de centimetri de la bot la coadă.

— O hermină?

Copila a încuviințat și i-a dat-o. Pielea uscată trosnea ca un pergament subțire pe sub blană. Mabel a venit lângă el și a atins pleoapele mici și goale și mustățile aspre. Și-a trecut degetele de-a lungul blănii albe, către coada cu vârful negru.

— Ce blăniță drăguță, a zis el și a dat s-o înapoieze fetei.

Dar ea a scuturat din cap.

— Pune-o înapoi în buzunar, a zis el. Nu cumva s-o uiți.

Din nou simpla scuturare din cap, apoi un zâmbet firav.

— Vrea s-o primim noi, a șoptit Mabel.

— Așa e? E pentru noi?

Un zâmbet.

— Ești sigură? a întrebat el.

O încuviințare hotărâtă.

Jack a agățat hermina într-un cui de lângă fereastră de la bucătărie, a netezit blana albă a acesteia cu dosul palmei. Mabel s-a aplecat spre copilă.

— Mulțumesc, a zis ea.

— Poftim.

El a tras un scaun de sub masă.

— Poți să te așezi aici.

Fetița s-a așezat, cu haina și mănușile grămadă în poală, cu căciula din blană de jder încă pe cap.

— Sigur nu vrei să îți iau astea? a întrebat el.

Fetița n-a răspuns.

— Bine. Cum dorești.

Punând o farfurie cu fripturi de elan în mijlocul mesei, Mabel i-a aruncat o privire lui Jack, și-a mărit ochii întrebător și și-a înălțat sprâncenele. El a ridicat din umeri aproape imperceptibil.

— Bănuiesc că n-o să servim și cartofi, nu? a zis Mabel.

S-a uitat la fetiță și a zâmbit.

— Dar mai avem niște biscuiți din aceia groaznici, marinărești. Bănuiesc c-o să ne mulțumim cu ei. Și niște morcovi fierți.

12

Mabel nu-și imaginase vreodată că fetița avea să stea în fața lor, la masa lor din bucătărie. Cum de se ajunsese aici? Momentul acesta avea iuțea și lentoarea fantastice ale unui vis. A așezat o farfurie goală în fața fetiței și s-a luptat cu imboldul de a-i strânge mâna, de a o atinge și a vedea dacă e adevărată. Ea și Jack stăteau așezați pe scaunele lor. El își împreunase mâinile în poală și își plecase capul. Mabel făcuse la fel, dar nu se putea opri s-o privească pe fată.

Era chiar mai mică decât părea de la distanță, iar masa și scaunul păreau impozante pe lângă ea. Cu haina groasă pe ea, copila îi păruse aproape dolofană când gonia printre copaci, dar acum Mabel îi vedea brațele subțiri și umerii mici. Fata purta aceeași rochie de bumbac cu floricele, dar Mabel putea vedea acum că era de fapt o rochie de vară, pentru o femeie adultă. Pe sub aceasta, purta o bluză de corp lungă, care era prea mică; mânecile nu îi acopereau încheieturile subțiri. Părul fetei era blond-alburiu, dar când Mabel l-a cercetat, a văzut că între șuvițe avea împletite și încâlcite fărâme de licheni gri-verzui, ierburi sălbatice gălbui și bucățele ondulate de coajă de mesteacăn. Era atât de straniu și drăguț, precum cuibul unei păsări sălbatice.

— Doamne, Dumnezeu..., a început Jack.

Fata nici n-a închis ochii, nici nu și-a plecat capul, ci l-a privit, fără să clipească, pe Jack. Buze

fine, pomeți abia sugerați pe sub obrajii rotunzi de copil, nas mic – Mabel s-a pomenit amintindu-și chipul pe care îl sculptase Jack în zăpadă. Fața copilei era blândă și tânără, dar avea și o anumită ferocitate, în scânteierea albastră a ochilor și în ascuțimea bărbiei micuțe.

— Îți mulțumim pentru această masă și pentru pământul acesta...

Jack s-a oprit. Mabel nu-și amintea ca el să-și mai fi ales vreodată cu atâta grijă cuvintele pentru rugăciune.

— Te rugăm să fii cu noi când... împărțim această masă, între noi și cu... cu acest copil care ni s-a alăturat.

Fetița a făcut ochii și mai mari și a aruncat o privire de la Jack la Mabel, cu buzele strânse.

— Amin.

— Amin, a repetat Mabel.

Fetița s-a uitat, cu mâinile afundate în haina din poală, cum Mabel punea friptură de elan în fiecare farfurie. Apoi s-a întins ușor înainte, ca pentru a cerceta carnea.

— Ah. Stai să aduc biscuiții ăia groaznici.

Mabel s-a ridicat și a trecut prin spatele fetei, oprindu-se o clipă ca să-i inspire mireasma – zăpadă proaspătă, ierburi de munte și ramuri de mesteacăn. Mabel și-a lăsat mâna să alunece pe spătarul scaunului, vârful degetelor ei abia atingând părul fetei. Poate că totuși nu era un vis.

De îndată ce Jack și Mabel au început să mănânce, fetița a făcut la fel. A luat un biscuit marinăresc, l-a adulmecat cu zgomot și apoi l-a pus la loc. Mabel a râs:

— Sunt întru totul de acord, a zis punându-l și ea deoparte pe al ei.

Apoi fetița a ridicat friptura apucând-o cu mâinile, a mirosit-o și a mușcat din ea. Când i-a văzut pe Jack și Mabel privind-o, a pus-o la loc. Jack folosea cuțitul și furculița ca să taie felii din friptura lui și să le mănânce.

— E-n regulă, dragă, a zis Mabel. Mănâncă așa cum poțtești.